

11

NIEUW AALSTERS MAGAZINE

februari 1976

ONAFHANKELIJK • REGIONAAL • MAANDBLAD

35 fr. per nummer

VAN DE UNIVERSITEIT NAAR DE DOP.

9 WATERMOLENS OP DE MARKE.

ROTARY ...

GEMEENTEVERKIEZINGEN.

FEODALEN BESTAAN NOG...
DOMEINEN DE VIS.

HUCKLEBERRY

gesprek met

Hekelgem en de Blakmeers. Voor de Aalstenaar zo bekend. Waar ze voor, gedurende en kort na de tweede wereldoorlog een wandeltocht maakten. Maar de welstand groeide. De vierwieler verdrong voetganger en fietser als weggebruiker. Zodat van deze enig mooie wandeltocht nu slechts een gekombineerde auto-voettocht overblijft.

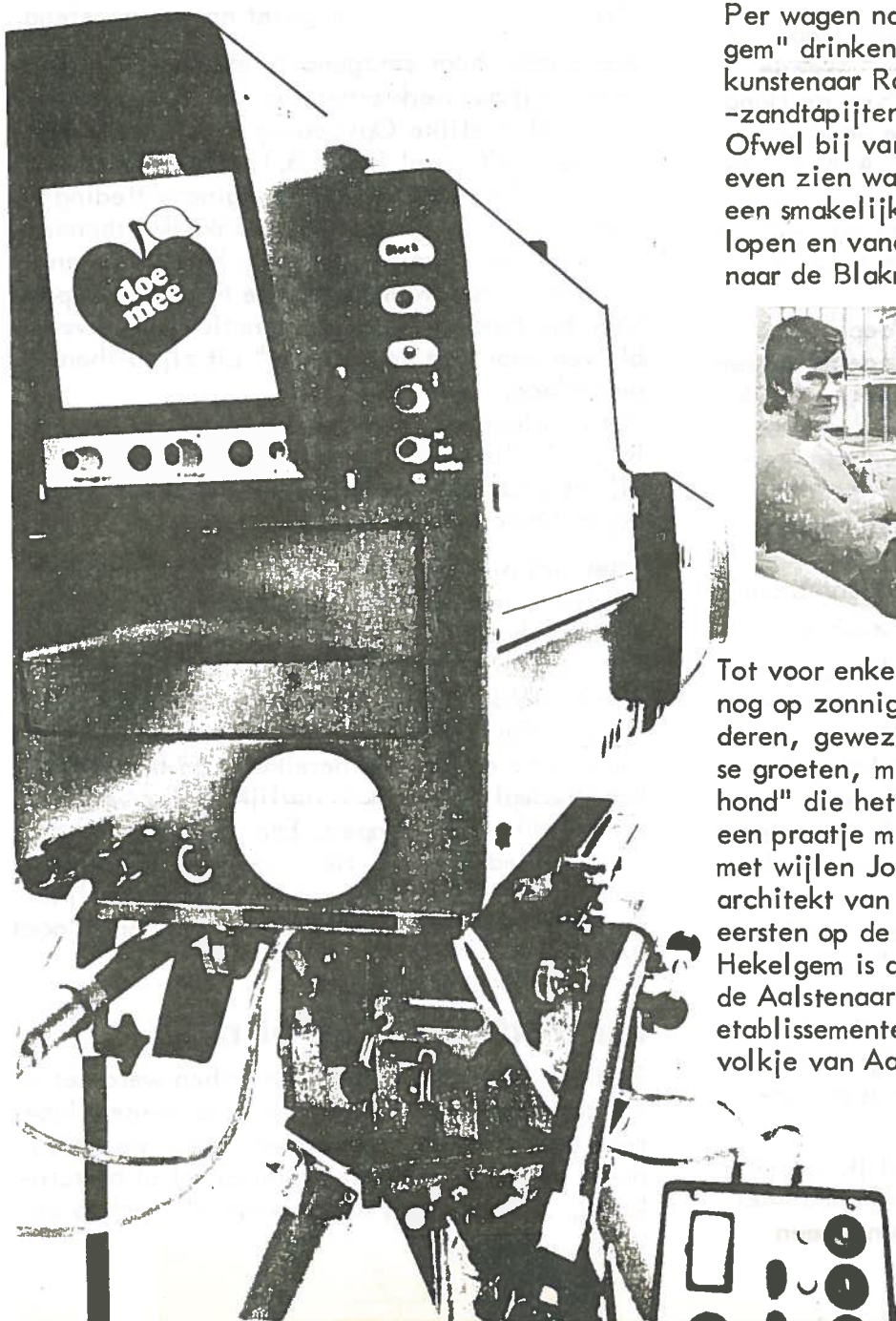
gesprek

MET HET ECHTPAAR BORMS - PAEPE

Per wagen naar 't Oud Zandtapijt, een "Affligem" drinken en een glimp werpen op wat de kunstenaar Roger de Boeck in het zand strooide -zandtapijten leggen is er een familietraditie-. Ofwel bij van Ransbeeck in 't Nieuw Zandtapijt even zien wat moois een zandtapijt daar biedt, een smakelijk etentje of het kinderpark binnenlopen en vandaar te voet langs de Kasteelstraat naar de Blakmeers.

Tot voor enkele jaren kon men er regelmatig, nu nog op zonnige dagen, de patriarch van Vlaanderen, gewezen schepen van Aalst, Bert D'Haese groeten, maar "opgepast voor de gevaarlijke hond" die het erf bewaakt. Wat verder kon men een praatje maken over het leven in de natuur met wijlen Jozef van Herreweghe, de vader van architect van Herreweghe, die als één van de eersten op de Blakmeers zijn buitenverblijf had. Hekelgem is altijd de pleisterplaats geweest voor de Aalstenaars. Nu nog, zij het dan in de vele etablissementen, bars en pubs, waar het jonge volkje van Aalst zijn ontspanning zoekt.

De "invasie" is echter te groot geworden. He-
kelgem is uitgegroeid tot een uitgangscentrum.
De Blakmeersen hebben er ook hun eigen bestaan
bij ingeboet. Wat destijds een ongerept stukje
natuurschoon van het Brabants Heuvelland placht
te zijn, viel in het oog van grondspeculanten en
werd hopeloos verkaveld. Langsheen de vele
straten, gevolg van de verkavelingen, vonden
we n° 31, waar het echtpaar Borms-Paepe woont.

We werden met "een welgekomen en wees hier
thuis" binnengelaten in hun woning, "fermette-
stijl" wat nu bij heel wat bouwlustigen "in" is,
en waarvan de bewoners hopen de kalmte en de
rust, het landelijke als compensatie voor ons
jachtige bestaan terug te vinden.

even voorstellen

Magda Paepe, een rasechte Aalsterse. Haar
grootvader noemde Cyriel Poep, een gekende
figuur te Aalst, gewezen voorzitter van de Bond
voor oudleerlingen van de Akademie voor Scho-
ne Kunsten te Aalst (B. O. L. A. S. K. A.). Kunst-
schilder, vooral landschapsschilder die uit de
natuur alles liet ontstaan. Aalst-stad is misschien
aan deze toch wel bekende zoon iets meer ver-
schuldigd.

"Ja, hoe het komt dat grootvader Poep heette
en Paepe werd, is een lange geschiedenis en een
nog langere en duurdere procedure ook, hoor ik
in de familie steeds vertellen. Hierbij werd een
vergissing ooit door een ambtenaar van de bur-
gerlijke stand begaan opnieuw recht gezet".
Naar de Aalsterse volksmond zei Cyriel jaren
terug en herhaaldelijk: "Als man kunnen ze u
toch geen Poep noemen, dus ..." en dan dronk
hij nog maar een pintje.

Magda met haar 33 winters (ze is geboren op de
28ste december) is in Aalst evenmin een onbe-
kende. Zij is oudleerlinge van de "Dames van
Maria" en is aan deze onderwijsinrichting sinds
begin van de zestiger jaren als turnlerares ver-
bonden. Daarnaast was zij werkend lid en leid-
ster van de Aalsterse Turnkring (daarover straks
meer), leerlinge en later lerares aan de Stede-
lijke Balletschool waar zij nu opnieuw lessen
volgt. Intussen werd zij ook lerares "ballet" te
Itterbeek/Dilbeek, de woensdagnamiddag.

Als huismoeder leidt zij haar huishouding (met
behulp van Jan natuurlijk) en verzorgt haar twee
schattige kinderen Kim en Jutta, en is boven-
dien een aangename gastvrouw.

Maar ... het "turnen" als noodzakelijk hulpmid-
del voor een fit en gezond leven zit haar in het
4 bloed zodat ze er niet kan aandenken alleen

(foto B. R. T. persdienst)

haar huiselijke taken te verrichten. De turnoe-
feningen van het TVprogramma "Doe Mee" wor-
den door haar in mekaar gezet en voorgeoefend.

Jan Borms, haar echtgenoot, eveneens Aalste-
naar, is thans werkleider van het Hoger Instituut
voor Lichamelijke Opvoeding aan de Vrije Uni-
versiteit te Brussel (V. U. B.), voornamelijk
"menselijke biometrie en bewegingsontleding".
Jan is oudleerling van het Koninklijk Atheneum
en heeft aan deze tijd de beste herinneringen
bewaard. Prof. Vincke aan de R. U. G. en prof
Van den Noortgate aan St. Ignatius te Antwerpe
blijven voor hem "de leraren" uit zijn Athene-
umperiode.

Na zijn humaniora volgde hij H. I. L. O. aan de
R. U. G. Zoekend naar een leeropdracht begon
hij als biezonder leraar turnen in het Stedelijk
Lager Onderwijs te Aalst.

"Het was niet houdbaar, ook niet financieel,
turnles te geven in het lager onderwijs: Stads-
meisjesschool - Binnenstraat, Stadslagere Schoo-
- Vredeplein. Nochtans heb ik uit die periode de
meeste voldoening", verklaart hij met tevreden-
heid, "men liet mij volledig begaan, ik kon ek-
sperimenteren en veel bereiken. De turnzaal op
het Vredeplein heb ik letterlijk en figuurlijk uit
de grond helpen stampen. Een pareltje, ik ben
er nog steeds fier op. Het is ook in die periode
dat ik actief ben gaan werken in de Stedelijke
Turnkring en daar is het allemaal begonnen" gaat
Jan verder.

de stedelijke turnkring

Zoals in alle sprookjes ... voor hen werd het de
werkelijkheid. Er waren eens twee mensenkinde-
ren, heel gewoon, ze turnden graag, ze waren
nooit thuis, altijd in de balletschool of de turn-
kring, ... "en zo is het begonnen", lachen ze

beiden, "we leerden elkaar kennen en dit betekent voor ons alles".

Uit de lovende woorden over de Aalsterse Turnkring, blijkt dat deze klub iets aparts is, waardevol met eigen geest en sfeer. Mensen, jongeren en volwassenen in volle vrijheid met eenzelfde doel voor ogen : turnen, lenig blijven, tot atleet uitgroeien, lichamelijke inspanningen en offers brengen, allemaal om en voor en rond het turnen. Een groep mensen, zowel leraren als turners, die onbaatzuchtig werken, zich inzetten om iets te bereiken. Dergelijke verenigingen zouden nu, anno 1976, nu iedereen de mond vol heeft over kulturele verrijking en menselijke ont-

plooiing meer armslag en mogelijkheden moeten krijgen, meer middelen ter hand moeten gesteld worden.

Zowel Magda als Jan zijn het er roerend over eens : in de turnkring hadden ze veel voldoening van hun werk, allemaal gelijkgerichten. Zoals in alle verenigingen zijn er periodes van hoogkonjunktuur. Maar twee namen krijgen hun voorkeur en zijn vereenzelvigd met de kring Marcel Everaert en Piet van de Velde, zij zijn zo bij de hand dat het er in feite altijd goed gaat.

Het is ook in de turnkring dat beiden hun ware liefde voor hun beroep ontdekten, de sierlijkheid van de oefening, de sprekende schoonheid van

(eigen foto)

de lichaamskultuur. Het is vandaar uit dat ze zich verder zijn gaan bekwamen.

Hun streven naar bekwaamheid.

Dit blijkt voor beiden hetzelfde verlangen. Hoeveel voldoening Magda ook genoot gedurende haar 15 jaar in de turnkring en Jan tijdens zijn 15 jaar als trainer-heren, ze zochten verder.

Magda ging twee maanden, periode van het zomerverlof in het onderwijs, gedurende drie opeenvolgende jaren turnles geven in Amerika, in het instituut Yvan Coutu, te Montreal - Canada. "Het waren andere opvattingen en programma's dan hier, ontegensprekelijk waren het rijke ervaringen, de oefeningen zelf doch ook het onder-richt van de instruktor-koördinator waarom hij het zo wilde, enz, enz".

Voor haar is er wel een rem in haar drang, namelijk een evenwicht houden tussen "beroep" en "gezin". Daarom is zij zo tevreden over het gezins-TVprogramma, waar zelfs de kleintjes eens kunnen bij rondlopen.

Jan van zijn kant is op beroepsgebied evenzeer een "zoekend mens". Hij wil eksperimenteren, in feite bezit hij een "trek" aan alle groten eigen : niet willen berusten in wat bereikt werd, maar steeds verder doorgronden.

Na het behalen van zijn licentie stond hij twee jaar in de praktijk als leraar te Aalst en te Lokeren. Daarna ging hij opnieuw verder studeren in Amerika, aan de universiteit van Oregon (VSA - Oregon). Hij volgde seminarie bij prof. Clarke, een wereldbekend wetenschappelijk onderzoeker inzake menselijke biometrie en bewegingsontleding. Hij behaalde de titel "Master of science". Terug in het Vlaanderenland, werkte hij een jaar in een wetenschappelijk team voor BLOSO.

"Metingen op de lichamelijke groei en prestatie-gerichtheid bij de 12-jarigen, en tevens was er de voorbereiding van mijn doctoraat".

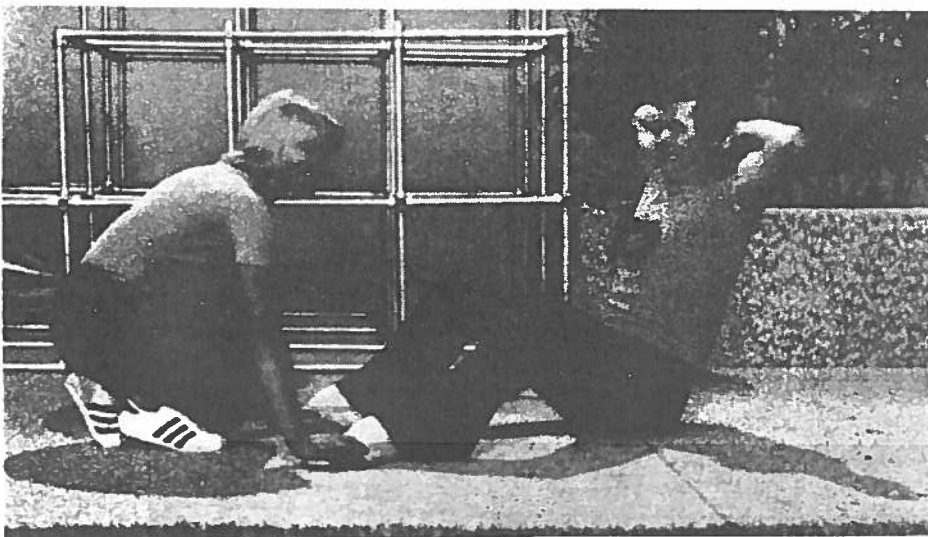
gastprof. in zuid-afrika

In mei 1972 doktoreerde Jan en in juni daarop vertrok hij met vrouw en kind naar Zuid-Afrika, als gastprofessor aan de University of Rhodes. "Wie zou op een dergelijke aanbieding niet ingaan? De universiteit viel er mee. We maakten er trouwens meerdere vrienden. De voorbije zomer nog kwam een gewezen kollega met zijn gezin op vakantie. Het was een boeiende periode, maar we hebben ons vooral toeristisch geaklimateerd" vertelt Jan.

Een vorming als de uwe biedt ongetwijfeld moge lijkheden voor een professoraat, ook in buitenlandse universiteiten.

Jan die er terecht prat op gaat zijn Vlaming zijn in de Brusselse hoofdstad en aan de universiteit waar te maken, lacht even : "Dat kan wel, maar we zijn beiden heimat-gebonden. Als Vlaming in je eigen huis zijn, bij je vrienden, in de omgeving waar zovele dingen ons binden. Die zes maanden Zuid-Afrika waren een lange termijn. Hoewel wij Vlamingen, ons met deze Zuid-Afrikanen verbonden voelden".

Het is normaal wanneer men over Zuid-Afrika begint te praten dat ook de apartheidspolitiek aan bod komt. Aan zoveel mensen reeds hebben ze hun wedervaren verteld, samengevat als volgt "Wat wilt u, we waren er slechts zes maanden, en verbleven hoofdzakelijk in een engelstalig milieu. Over apartheid valt natuurlijk veel te zeggen. Een onderscheid maken tussen mensen omwille van hun afkomst, sociale status, huidskleur, ras of taal, waar ook ter wereld is onaanvaardbaar. Maar de toestand daar is er zo ingewikkeld dat het niet met een ja of een neen te beantwoorden is".

(foto B. R. T. persdienst)

En verder, om onze eigen nieuwsgierigheid te bevredigen en aan de lezer mee te delen. Hoe is het allemaal met de TVuitzending begonnen? "Hoe begint dit? Men is dan al zo druk bezet en dat neemt een mens er dan nog bij! Als lid van het Komitee der Turnfederaties was ik betrokken bij het organisatiekomitee voor een rondreis van een Japanse keurturnploeg (1972)", verklaart Jan ons, "op vraag van de Erebodegemse sportjournalist Louis de Pelsmaeker, commentarieerde ik de demonstratie, dit wegens de technische kant van de oefeningen. De opdracht deed mij veel genoegen. Ik leerde er mensen kennen en kwam in de greep van dit uitzonderlijk massame-

dium. Later sprak Lambert van de Sijpe, van de Faluintjes, dus ook een streekgenoot, ons aan met de vraag of we iets voelden voor een gezinsprogramma. Hij zei zelf nog niet goed te weten hoe het zou verlopen, maar de kijkers in de huiskamer moesten erbij betrokken zijn, wat denk je van het thema "gezinsgymnastiek"? Dus namen we zelf ook wat initiatief, en ik stelde me in verbinding met Paula Semer". En hij gaat verder: "Paula vond het nog een gerucht, allemaal nogal vaag, maar ze nodigde me toch uit voor een gesprek".

Het is verheugend dat twee streekgenoten zich bewust zijn van hun belangrijke taak: als mens

(eigen foto)

aan de TV krijg je een mandaat van de gemeenschap. Bij de instudering en het ontstaan van een programma dienen zoveel mogelijk mensen van de gemeenschap erbij betrokken te worden.

doe mee als TV programma

Intussen trad Magda samen met Mevrouw P. van de Velde op in een TVprogramma: "Stress bij de werkende en thuisblijvende vrouw - dec. '73" in de uitzending "Alledag".

De besprekingen over een nieuw programma evalueerden zeer gunstig. In de afdeling "Wetenschappelijke en nuttige programma's" kwam de uitzending "Doe Mee" tot stand. In februari '74 werden twee proefopnamen verricht, maar ... nooit uitgezonden. Blijkbaar geloofde men toch in het hele opzet. Een aantal werkvergaderingen onder leiding van Nic Bal, met de keuken en de dokter erbij betrokken; de ploeg in haar geheel samengesteld; en het programma verscheen op het scherm.

Over de uitzending dit nog: zes maanden vooraf worden de ideeën gegeven van alle mogelijke gymnastiekoefeningen. Het bruikbare wordt er

uitgenomen, aangepast aan de andere programmapunten, tenslotte worden op een dinsdag- of vrijdagmiddag de oefeningen voorgedaan en opgenomen.

Beoordeling "Doe Mee".

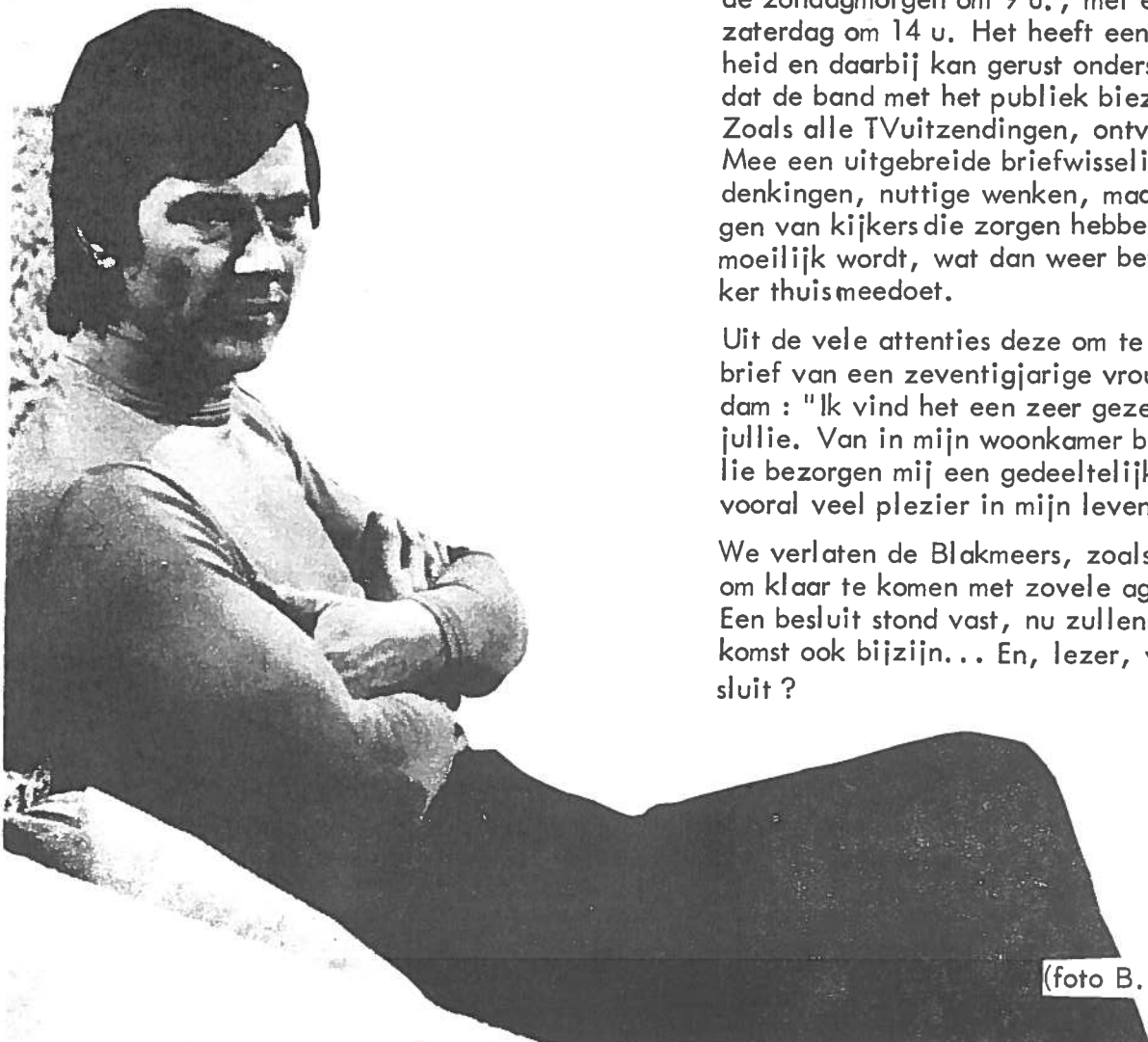
"We zijn gelukkig in deze ploeg te mogen werken", zeggen ze beiden tegelijk, "het is een formidabele ploeg. We weten dan ook dat heel wat mensen fier zijn op deze uitzending, en je luistert ook naar deskundigen en andere collega's". Magda vult aan: "Ook leraren en leraressen turnen. Mensen die in de praktijk van het onderricht staan. De reacties zijn overal zeer positief. Enkele vinden het een plezierige formule. Nu ja, Kris Smet, met tien jaar ervaring achter de rug, kent er wel iets van. Ze heeft steeds veel ideeën en ook Johnny Voners brengt een vrolijke noot. De keukenrecepten en de doktersaadgevingen vormen een poging in de begeleiding van de mens om fit en gezond te blijven".

Doe Mee, met wenken om gezond en fit te lever oordeelkundige recepten en vertrouwelijk gesprek met de huisarts, is een programma uitgezonden de zondagmorgen om 9 u., met een herhaling de zaterdag om 14 u. Het heeft een grote kijkdichtheid en daarbij kan gerust onderstreept worden dat de band met het publiek bijzonder goed is. Zoals alle TVuitzendingen, ontvangt ook Doe Mee een uitgebreide briefwisseling. Leuke bedenkingen, nuttige wenken, maar ook opmerkingen van kijkers die zorgen hebben omdat het te moeilijk wordt, wat dan weer bewijst dat de kijker thuismeedoet.

Uit de vele attenties deze om te sluiten: een brief van een zeventigjarige vrouw uit Rotterdam: "Ik vind het een zeer gezellig klubje bij jullie. Van in mijn woonkamer ben ik erbij. Jullie bezorgen mij een gedeeltelijke fitheid, maar vooral veel plezier in mijn leven".

We verlaten de Blakmeers, zoals altijd gejaagd om klaar te komen met zoveel agendapunten. Een besluit stond vast, nu zullen we er in de toekomst ook bijzijn... En, lezer, wat wordt uw be-sluit?

W. D. T.

(foto B. R. T. persdienst)